

מסורת הש"ס

א) [שנת כ. וס"ג ירוש' שקלים פ"ב ה"ב וספ"ד, וע' מע"ש פ"ג ה"ב, פסחים פ"ב ה"ז פ"ט ה"ח, חגיגה פ"ג ה"א ה"א, וע"ע שבת פ"א ה"יא, ומוס' פ"ב דמיתות ה"ב פסחים סה. חולין עד: כריתות ד: ע"ש,] א) ירוש' פסחים פ"ה ה"ח, ד) [פסקתם סה. כריתות כג,] א) [למקן לו. עמ. עט. פסחים סה: מנחות כב. חולין פו: מ"ה ע"א:] א) [פסקתם סה:] פו' פסקתם פ"ד ה"י, ד) שנת קכ: פסקתם סה: מנחות יב: יח. מקוואות פ"ו ה"ה,] א) לעיל ית. פסחים סה: ט) יומא כג:, א) שס. ללע"ד, וס"ג,] א) שירובין קר, א) לעיל נח. לא,] א) [לעיל נט: לעיל סה. מנחות יב: יח. ירוש' פסחים פ"ד ה"י,] א) [למקן קד: ירוש' יומא פ"ו ה"י,] א) חולין קכא, ע) בחורבא מקומות מציעו דנקט האי לישנא דכ"ז זכרים, ע"י ובחי אפרים. ואולי כונת רש"י ללישנא דמוקדשין ברוין, ע"ד הם וזו,] א) [למקן עמא,] א) [שם צו פ"ב ה"טו'.]

הנהגות הב"ח

א) רש"י ד"ה לא נתגבל וכו' ושליל עצמו נגז' לא: א) ד"ה מאי לאו וכו' כ' אורחיהו באכילת:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה פיגל בזבח וכו' וע"פ שיך נותר בשליל. קשה לו הא להדיא קמי' בנתיבתא שפעתינן ואין חייבים עליה משום טמא והמכרים פסק דחייב משום טמא. ומלמא' מתרבתא תמשה דמדין בספירה ליה להרמב"ם דכמה דלמך רבא אף אף נמי מנא וכו' האי שליל ושללא חייבי. ה"ה דחייב משום טמא ועמא. ומוכח דמתני' פליג אבריהמא. אבל מוס' שבעמתינן ד"ה הא שליל לא פ"כ. וגם זה עומק ק"ל למאי האו"ך לתוקם בנתיבתא דמ"כ הא י"ל דק' בנתיבתא סברה כמנא וביחייבא דטובין דלון חייבי משום טמא. וכו' פשטא דנדרבי מוס' דלא' לומר כלל בללא חייב בטמא. ולא אסורי כח' במכרייהו דטובין וס"י:

שינויי נוסחאות

א) והא גופיה (כ"ח, צ) ובכשי' כלשני: ב) וריוון, חן, אי וריוון חן אמאי אשתפיר, אבא דריוון עבדיו וריא ומשתפיר (כ"ח, יד) ב. ונוד. וכעני' בוסתים: ג) בנפש יכפר (י"ש, גליון). ד) ככ"ר א' צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו"ה בנפגלא ובכריתות (ד"ס, ח) ל"ל ותיא (הגרי"א: ג) ל"ל ותיא (הגרי"א: ז) הכל והקטיר המזבחה לל"ל (ד"ס, ח) ויקרב ללע"ז תבי' פ' י' ספ"י פיגל בעוף נתפגל במוראה (מקוס' הכחות): ט) נתפגל מוראה במוראה: נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל מוראה: וי"ה בנפגלא (הגרי"א). וע"י קק' אורח ששי' מ"ה: א) האמה (ש"ש): יא) מוטשטישין כו' לל"ל (ש"ס). כתיב: יב) ל"ל בזבח (גליון). וכ"ה בפרתי' וע"י דק"ס: יג) דאכלי ליה (כ"ה): יד) ככ"ס נוסף אצ"א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו ד"ה לשורון: טו) דאמר יש מנפגל לל"ל (כ"ה): טז) כהילכתא (כתב"ה): יז) ל"ל נמי לא מנהיג בהו דאמחשבת (צ"ק, ק"ס): יח) עצמן קאמרי לל"ל (כ"ה). יט) וככ"ס אמאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפרי' עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פרי' אצ"פ שאינו מפגל נתפגל ע"י מחשבת אימורים והיינו כו' אליעזר דאמר פיגל כו' (ש"ס: ב) כמדתו. וא"ת וירלמא דעביד לזו ע"י אבנו ידך הו' כו' לל"ל (ש"ס: ב) הא הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא כן כן בקונטרס לל"ל (כ"ה) פירש בן ל"ל (ש"ס: ב) לבית הדין אלא ואין וכו' (ש"ס: ב) לפרש הטעם דפיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום וכו' (ש"ס: ב) [הוא ושילוי מנחה. קן מיקן כש"מ. וע"י חקן נתן: בן] והרומס אמרין (ש"ס: ב) [ובהורא (הגרי"א: ב) ובועלה (ד"ה). ל"א ובעזלת העוף (צ"ק): ב] למחר דהוי פיגול הני מילי וכו' (ש"ס: ב).

זתיגה י"א. אלא בהולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא. דהאי ק"ן דמתיב בהולכת אברים על כהןך למעוטי הלכה אחת בעי, דלא לנופיה לא אלעריך, דהא אשמעינן מקבלא ואלין מלת כהוס (יומא כ). אאיצטבי. איתנפלות ש' בני הוי ש' איהי ק"ן כלפסה (ש"ס: ב) לאכול דבר שאין דרכו לאכול. אימורין אף דרכו לאטל, ומיבש עליו מן המקומו או מן המזו' ולהקטיר. מן המקומו לא מן המקומו: דבר שאין דרכו להקטיר. כגון כשר (עירובין כח): לאכול בחצי זית ולהקטיר בחצי זית. ואיכסין חז' חזו' או מן המקומו: כשר שאין אכילה והקטירה מצטרפין. לפוטל, דהכל ליכא שיעורא וסכל ליכא שיעורא (עירובין כב). פחות מכובית כשר. משנה יתיירי היא דהא מן לאטל מלת חז' ומי וסלקטינן מ'י זית כשר אלף ל"א א' אלעריך דלע"י דפסל ר' אליעזר במחשבתו שלא דרכו דגור אלו דרכו ופסל מדרכן, הכל לא גזר פחות מכזית אלו כזית (ש"פ י"ד) נוחות י"ד. קיפה. פונדיריל"א. דק שנכשר סגולל עוקר הקירה שקורין פונדיריל"א (חולין קב). שאם חישב באכילת פרים ובשריהון לא עשה כלום. מתעבת אכילה דכבר שדרכו לאטול צעין ותי' לאו דכך לאטל, ובני כרמי' מני' אצ"פ די אורחיה שמי, אכילת ארס או אכילת מנזה בעינן לפגל, ומד' פיגול נוהג בפעמיים, כגון אם חישב על הקטרת אימורים להקטירו למחר (לשון ק"ד):

שיטת מקובצת
לאכול בחצי זית. עיין רש"י ד"ס פ' הקומץ כרת (מנחות ז. ד"ה לט"ז): **פיגל** בזבח נתפגל השליל [בשליל לא נתפגל הזבח] (ואצ"י) דרובא דלמינ' לא קא אכלי לא (מ"מ) [מס'ה] היו ליה במחשבת דבשר שאין דרכו לאטל כן פ"ה. והיו עמו שני קצין לפרש בני פיגל מנוראה ולא כפי שני בקונטרס במתיי' דמס'ה: אם פיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום דלאו גופיה דזבח הוא: **פיגל** באילא נתפגלה מוראה. ואי'ת' הא אלף עצמו לא נתפגל והאכילו אלו חייב כרת, וי"ל דכ"ס' הקונטרס דהכא איירי באלף שא' עוף דדרכו טפי ונדבקת מוראה אבל פיגל מנוראה לא נתפגל האלף ולא שחר העוף ואפילו בחשלת העוף דלכלי כהני מוראה ואי'ת' אינטי דלכלי לא דכ"ס' בני שליל, אבל בעזלת העוף אפי' שהיה מנוראה רואיה לאטול לא פיגל דהא אין בה לא אכילת ארס ולא אכילת המזבח ונתיב דשן אילי:

אף אני לא אמרתי. שיאסף אלא בנתקבל ככלי: והוא גופיה. רבי יהודה מנא ידע שנמקבל ככלי: וריוין סן. ומקבלי לכולהו: סי'א. מהרה: **באזהרה**. ה' לאוין כמיבי דגס חד לזס התמצית כדאמרין בכריתות צפ"ק (דף ד:): ר' יהודה **אומר** כגרים. הסם יליף טעמא:

אין דס מנעל דס. דמין צמינו לרבי יהודה לא צמיל ולקמן מן לה צפ' כל הזבחים שנמערבו (דף עמ). **למה פוקקין אם העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה י' לנחל קדוין. **והא קא הוה חזילה**. בין רגליהם לרפסה ומנן עומד על גבי כלס כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשטין** יא. לעיל צפ"ב י"ח. מניא לה: **בהולכת אברים נכבש**. הא דקמי' שבה הוא לבני אהרן כו' בהולכת אברים קאמר ולקמן פריך ובהולכת דס היכי אולי: **אאצטבי**. איתנפלות גבוהין היו שס צנין אברים ואין חולצין דמן הרפסה הן: **במתני'** **לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. מן למקומו או מן לזמנו: **קיפס**. מפרש כהעור והרוטב (חולין דף קב). תכלין ודקדקת הבשר השוכנת בשולי קדרה: **אלף**. א) גיד האזר' שהוא קשה ואין ראו' לאכילה: **אין חייבין עליה משום פיגול**. אם היה הזבח בגול שחישב על צביו או על אימוריו מן המקומו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **ועמא**. אם אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח ב): **כשר: אם המוקדשין**. כל היכא דנקיט האי לישנא מיירי בנזקבות ט: **לאכול שליל**. שצמיעה: **לא פיגל**. את הזבח דלאו גופיה דזיבחה הוא: **חלב המוקדשין**. חלב שצדדיה: **אין חייבין עליה משום פיגול**. אם פיגל בזבח ואכל מחלבה לא מחייב כרת דלאו זיבחה הוא: **גב' פיגל בזבח**. שחטו ע"מ לאכול או להקטיר מן לזמנו: **נתפגל השליל**. האוכל מהשליל חייב: **בשליל**. ששחט את הזבח ע"מ לאכול מן השליל מן לזמנו: **לא נתפגל הזבח**. קסבר רבי אלעזר שליל גופיה דזיבחה היא דעובר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרובא דלמינ' לא אכלי ליה ושליל עצמו א) לא נתפגל מדקמתי מתני' עבדיו וריא ומשתפיר (כ"ח, יד) ב. ונוד. וכעני' בוסתים: ג) בנפש יכפר (י"ש, גליון). ד) ככ"ר א' צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו"ה בנפגלא ובכריתות (ד"ס, ח) ל"ל ותיא (הגרי"א: ג) ל"ל ותיא (הגרי"א: ז) הכל והקטיר המזבחה לל"ל (ד"ס, ח) ויקרב ללע"ז תבי' פ' י' ספ"י פיגל בעוף נתפגל במוראה (מקוס' הכחות): ט) נתפגל מוראה במוראה: נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל מוראה: וי"ה בנפגלא (הגרי"א). וע"י קק' אורח ששי' מ"ה: א) האמה (ש"ש): יא) מוטשטישין כו' לל"ל (ש"ס). כתיב: יב) ל"ל בזבח (גליון). וכ"ה בפרתי' וע"י דק"ס: יג) דאכלי ליה (כ"ה): יד) ככ"ס נוסף אצ"א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו ד"ה לשורון: טו) דאמר יש מנפגל לל"ל (כ"ה): טז) כהילכתא (כתב"ה): יז) ל"ל נמי לא מנהיג בהו דאמחשבת (צ"ק, ק"ס): יח) עצמן קאמרי לל"ל (כ"ה). יט) וככ"ס אמאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפרי' עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פרי' אצ"פ שאינו מפגל נתפגל ע"י מחשבת אימורים והיינו כו' אליעזר דאמר פיגל כו' (ש"ס: ב) כמדתו. וא"ת וירלמא דעביד לזו ע"י אבנו ידך הו' כו' לל"ל (ש"ס: ב) הא הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא כן כן בקונטרס לל"ל (כ"ה) פירש בן ל"ל (ש"ס: ב) לבית הדין אלא ואין וכו' (ש"ס: ב) לפרש הטעם דפיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום וכו' (ש"ס: ב) [הוא ושילוי מנחה. קן מיקן כש"מ. וע"י חקן נתן: בן] והרומס אמרין (ש"ס: ב) [ובהורא (הגרי"א: ב) ובועלה (ד"ה). ל"א ובעזלת העוף (צ"ק): ב] למחר דהוי פיגול הני מילי וכו' (ש"ס: ב).

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

לה.

אין דם מבמב' דם. ודס התמצית זרק ליה לשס מייס כרבי אליעזר דפ' התערוכות (לקמן דף עז). דאית ליה רואין אי נמי סבר לה כרבי אליעזר דלמר א) נמערב דגס התמצית כשר: **והתניא** **מדו** במדתו ב). הך פירכא אליבא דמ"ד אבנט מינן גיזי לעיל צפרק שני

ו[דף יח:]: **פיגל בזבח נתפגל שצ"ל**. כיון דליכא אינטי דלכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא ב) כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקונטרס וכענין זה ב) גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירשא צעלמא היא הלכך מחשבה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינטי דלכלי חייב עליו כרת ושס דחק בזהס דלפילו חזיא כשאר צשר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אצית ב) דשן ואין צה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה והיינו טעמא דחישב צבירים לא נתפגלו ואימורים אכל בשליל לא אפשר לומר כך דלע"ג דצפ' כילד מערימין (תמורה דף כה): גבי שוחט את החטאת וגמלא צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל ארס ובכל מקוס ולעולם ואי"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלא ציה מחשבה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אצל ע"כ ר"א סצירא ליה דגופיה דזיבחה הוא דהא סצירא פילג בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאידך צרייתא דמיא הסם דאין נאכל אלא לזכרי כהונה ליוס וילנה לפנים מן הקלעים והסם נמי משני לזו הלכך לייך לפרש הטעם כמו שפ' צקונט' יש דוחקים כאן לפרש ב) משום דרשנין צמורת כהנים צפרקס א) גבי נותר שזיץ פטר בשליל ולשילאי א) ועל כרחין אינו נותר בשליל כדאימת צתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שס) גבי שליל צצחטאט דאין נאכל אלא ליוס וילנה הליךר אם אינו ענין לנותר תמרו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה לתנא הא דלמא איתערין לגופיה למעוטי שילא ב). מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא צקרא: **פיגל באצ"ל נתפגלה מוראה**. צפ' העור והרוטב ב)

(חולין דף קכא). מודו כו"ע דפלסמו סקין היינו אלף כההוא ב) מיירי הכא דועולה ב) איירי שקודר להסיר המוראה צנומ'ה דאי אפשר שלא יקח מן השוט עם המוראה: **באבירלת פרים ובשריהן: לא עשה ולא באזם**. דמחשבת אכילה לא מהניא צהו דדבר שאין דרכו לאכול הוא ומחשבת שרפה נמי לא דאמחשבת אכילת מנזה קפיד רחמנא אכל שרפה לאו לשון אכילה הוא ואע"ג דאמרין צפירקין לעיל (דף לא). חישב שתאכלהו אש למחר ב) הני מילי דחישב בלשון אכילה כדאוקימנא הסם כך פירש צקונטרס וצחנס דחק דלעיל מיירי צמדי דרואי לאכילת ארס ומחשב שתאכלהו האש דהוי פיגול אכל האי לא שייך ציה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה:

דס הוי חציצה. בין רגליהן לרפסה דמקן (לעיל טו:) עומד על הכל או על גבי רגל חטירו פסול דבעינן לשטר ואין זו עמידה: יבשים חוצצין. לענין טיילה מן: והא קא מיתורסי מאניהירו. ממלכלנין דגס (ש"ס: ט) מוטשטשין ושליל (יח). מדר. ולגס הכסן מדו כד: במדרת. שז' אלפין (ש"ס: ט). כאן למדך שיאה כמנות כהנים למדת קומתו, לא נגרות ולא מקולות (יומא כב). **בהולכת אברים לכבש**. הו' מזג מלן לה, ולקמיה פריך ושאר עבודות היכי עביד (ש"ס: ט) והקריב הבזחן את הכל. גבי אברים כמיב והקריב וסכרטיס יתכן כמיס והקריב הכסן את הכל והקטיר המנחה (תמורה יח). יושא דקרא והקריב וסכרטיס יתכן כמיס, אלמא בלצרים קמחשטני קאל. ומדעני כהוס שטע מניה עבודה היא (ש"רובין קד) זו **הורבלת אברים לכבש**. דלילו הקטרה כצדריס כמיב בקרא והקטיר המנחה (ש"ס: ט) דא' **הוראה אומר בכרת**. דחישב בלשון אכילה כדאוקימנא הסם כך פירש צקונטרס וצחנס דחק דלעיל מיירי צמדי דרואי לאכילת ארס ומחשב שתאכלהו האש דהוי פיגול אכל האי לא שייך ציה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה:

דס הוי חציצה. בין רגליהן לרפסה דמקן (לעיל טו:) עומד על הכל או על גבי רגל חטירו פסול דבעינן לעמוד לשטר ואין זו עמידה: יבשים חוצצין. לענין טיילה מן: והא קא מיתורסי מאניהירו. ממלכלנין דגס (ש"ס: ט) מוטשטשין ושליל (יח). מדר. ולגס הכסן מדו כד: במדרת. שז' אלפין (ש"ס: ט). כאן למדך שיאה כמנות כהנים למדת קומתו, לא נגרות ולא מקולות (יומא כב). **בהולכת אברים לכבש**. הו' מזג מלן לה, ולקמיה פריך ושאר עבודות היכי עביד (ש"ס: ט) והקריב הבזחן את הכל. גבי אברים כמיב והקריב וסכרטיס יתכן כמיס והקריב הכסן את הכל והקטיר המנחה (תמורה יח). יושא דקרא והקריב וסכרטיס יתכן כמיס, אלמא בלצרים קמחשטני קאל. ומדעני כהוס שטע מניה עבודה היא (ש"רובין קד) זו **הורבלת אברים לכבש**. דחישב בלשון אכילה כדאוקימנא הסם כך פירש צקונטרס וצחנס דחק דלעיל מיירי צמדי דרואי לאכילת ארס ומחשב שתאכלהו האש דהוי פיגול אכל האי לא שייך ציה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה:

דס הוי חציצה. בין רגליהן לרפסה דמקן (לעיל טו:) עומד על הכל או על גבי רגל חטירו פסול דבעינן לעמוד לשטר ואין זו עמידה: יבשים חוצצין. לענין טיילה מן: והא קא מיתורסי מאניהירו. ממלכלנין דגס (ש"ס: ט) מוטשטשין ושליל (יח). מדר. ולגס הכסן מדו כד: במדרת. שז' אלפין (ש"ס: ט). כאן למדך שיאה כמנות כהנים למדת קומתו, לא נגרות ולא מקולות (יומא כב). **בהולכת אברים לכבש**. הו' מזג מלן לה, ולקמיה פריך ושאר עבודות היכי עביד (ש"ס: ט) והקריב הבזחן את הכל. גבי אברים כמיב והקריב וסכרטיס יתכן כמיס והקריב הכסן את הכל והקטיר המנחה (תמורה יח). יושא דקרא והקריב וסכרטיס יתכן כמיס, אלמא בלצרים קמחשטני קאל. ומדעני כהוס שטע מניה עבודה היא (ש"רובין קד) זו **הורבלת אברים לכבש**. דחישב בלשון אכילה כדאוקימנא הסם כך פירש צקונטרס וצחנס דחק דלעיל מיירי צמדי דרואי לאכילת ארס ומחשב שתאכלהו האש דהוי פיגול אכל האי לא שייך ציה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה:

שיטת מקובצת
לאכול בחצי זית. עיין רש"י ד"ס פ' הקומץ כרת (מנחות ז. ד"ה לט"ז): **פיגל** בזבח נתפגל השליל [בשליל לא נתפגל הזבח] (ואצ"י) דרובא דלמינ' לא קא אכלי לא (מ"מ) [מס'ה] היו ליה במחשבת דבשר שאין דרכו לאטל כן פ"ה. והיו עמו שני קצין לפרש בני פיגל מנוראה ולא כפי שני בקונטרס במתיי' דמס'ה: אם פיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום דלאו גופיה דזבח הוא: **פיגל** באילא נתפגלה מוראה. ואי'ת' הא אלף עצמו לא נתפגל והאכילו אלו חייב כרת, וי"ל דכ"ס' הקונטרס דהכא איירי באלף שא' עוף דדרכו טפי ונדבקת מוראה אבל פיגל מנוראה לא נתפגל האלף ולא שחר העוף ואפילו בחשלת העוף דלכלי כהני מוראה ואי'ת' אינטי דלכלי לא דכ"ס' בני שליל, אבל בעזלת העוף אפי' שהיה מנוראה רואיה לאטול לא פיגל דהא אין בה לא אכילת ארס ולא אכילת המזבח ונתיב דשן אילי:

כו א מ"י פרק ו מהלכות מחלות אסורות הלכה ד:
בו ב מ"י פרק ז מהלכות מקוואות הל' ז סמג לאוין קול טו"ע"י י"ד ס"י קלח סעוף טו:
בז ג מ"י פ"ח מהל' כלי המקדש הלכה ד:
ד מ"י פ"א מהלכות פסולי המוקדשין הלכה כז:
בזא ד מ"י פ"יד שס הלכה ח:
ה ר ז מ"י שס הלכה י:
זא ח מ"י שס הלכה ז:
לב ט מ"י פ"י"ח שס הלכה כז:
לז יכ מ"י פ"י"ד שס הלכה ז:
לד ל מ"י פ"י"ח שס הלכה כז:
לה מ מ"י שס הלכה כג וע"ע צ"מ:
לז ג מ"י פ"י"ד שס הלכה ח:

ו[דף יח:]: **פיגל בזבח נתפגל שצ"ל**. כיון דליכא אינטי דלכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא ב) כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקונטרס וכענין זה ב) גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירשא צעלמא היא הלכך מחשבה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינטי דלכלי חייב עליו כרת ושס דחק בזהס דלפילו חזיא כשאר צשר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אצית ב) דשן ואין צה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה והיינו טעמא דחישב צבירים לא נתפגלו ואימורים אכל בשליל לא אפשר לומר כך דלע"ג דצפ' כילד מערימין (תמורה דף כה): גבי שוחט את החטאת וגמלא צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל ארס ובכל מקוס ולעולם ואי"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלא ציה מחשבה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אצל ע"כ ר"א סצירא ליה דגופיה דזיבחה הוא דהא סצירא פילג בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאידך צרייתא דמיא הסם דאין נאכל אלא לזכרי כהונה ליוס וילנה לפנים מן הקלעים והסם נמי משני לזו הלכך לייך לפרש הטעם כמו שפ' צקונט' יש דוחקים כאן לפרש ב) משום דרשנין צמורת כהנים צפרקס א) גבי נותר שזיץ פטר בשליל ולשילאי א) ועל כרחין אינו נותר בשליל כדאימת צתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שס) גבי שליל צצחטאט דאין נאכל אלא ליוס וילנה הליךר אם אינו ענין לנותר תמרו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה לתנא הא דלמא איתערין לגופיה למעוטי שילא ב). מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא צקרא: **פיגל באצ"ל נתפגלה מוראה**. צפ' העור והרוטב ב)

ו[דף יח:]: **פיגל בזבח נתפגל שצ"ל**. כיון דליכא אינטי דלכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא ב) כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקונטרס וכענין זה ב) גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירשא צעלמא היא הלכך מחשבה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינטי דלכלי חייב עליו כרת ושס דחק בזהס דלפילו חזיא כשאר צשר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אצית ב) דשן ואין צה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה והיינו טעמא דחישב צבירים לא נתפגלו ואימורים אכל בשליל לא אפשר לומר כך דלע"ג דצפ' כילד מערימין (תמורה דף כה): גבי שוחט את החטאת וגמלא צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל ארס ובכל מקוס ולעולם ואי"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלא ציה מחשבה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אצל ע"כ ר"א סצירא ליה דגופיה דזיבחה הוא דהא סצירא פילג בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאידך צרייתא דמיא הסם דאין נאכל אלא לזכרי כהונה ליוס וילנה לפנים מן הקלעים והסם נמי משני לזו הלכך לייך לפרש הטעם כמו שפ' צקונט' יש דוחקים כאן לפרש ב) משום דרשנין צמורת כהנים צפרקס א) גבי נותר שזיץ פטר בשליל ולשילאי א) ועל כרחין אינו נותר בשליל כדאימת צתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שס) גבי שליל צצחטאט דאין נאכל אלא ליוס וילנה הליךר אם אינו ענין לנותר תמרו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה לתנא הא דלמא איתערין לגופיה למעוטי שילא ב). מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא צקרא: **פיגל באצ"ל נתפגלה מוראה**. צפ' העור והרוטב ב)

ו[דף יח:]: **פיגל בזבח נתפגל שצ"ל**. כיון דליכא אינטי דלכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא ב) כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקונטרס וכענין זה ב) גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירשא צעלמא היא הלכך מחשבה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינטי דלכלי חייב עליו כרת ושס דחק בזהס דלפילו חזיא כשאר צשר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אצית ב) דשן ואין צה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה והיינו טעמא דחישב צבירים לא נתפגלו ואימורים אכל בשליל לא אפשר לומר כך דלע"ג דצפ' כילד מערימין (תמורה דף כה): גבי שוחט את החטאת וגמלא צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל ארס ובכל מקוס ולעולם ואי"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלא ציה מחשבה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אצל ע"כ ר"א סצירא ליה דגופיה דזיבחה הוא דהא סצירא פילג בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאידך צרייתא דמיא הסם דאין נאכל אלא לזכרי כהונה ליוס וילנה לפנים מן הקלעים והסם נמי משני לזו הלכך לייך לפרש הטעם כמו שפ' צקונט' יש דוחקים כאן לפרש ב) משום דרשנין צמורת כהנים צפרקס א) גבי נותר שזיץ פטר בשליל ולשילאי א) ועל כרחין אינו נותר בשליל כדאימת צתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שס) גבי שליל צצחטאט דאין נאכל אלא ליוס וילנה הליךר אם אינו ענין לנותר תמרו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה לתנא הא דלמא איתערין לגופיה למעוטי שילא ב). מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא צקרא: **פיגל באצ"ל נתפגלה מוראה**. צפ' העור והרוטב ב)

ו[דף יח:]: **פיגל בזבח נתפגל שצ"ל**. כיון דליכא אינטי דלכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא ב) כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקונטרס וכענין זה ב) גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירשא צעלמא היא הלכך מחשבה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינטי דלכלי חייב עליו כרת ושס דחק בזהס דלפילו חזיא כשאר צשר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אצית ב) דשן ואין צה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה והיינו טעמא דחישב צבירים לא נתפגלו ואימורים אכל בשליל לא אפשר לומר כך דלע"ג דצפ' כילד מערימין (תמורה דף כה): גבי שוחט את החטאת וגמלא צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל ארס ובכל מקוס ולעולם ואי"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלא ציה מחשבה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אצל ע"כ ר"א סצירא ליה דגופיה דזיבחה הוא דהא סצירא פילג בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאידך צרייתא דמיא הסם דאין נאכל אלא לזכרי כהונה ליוס וילנה לפנים מן הקלעים והסם נמי משני לזו הלכך לייך לפרש הטעם כמו שפ' צקונט' יש דוחקים כאן לפרש ב) משום דרשנין צמורת כהנים צפרקס א) גבי נותר שזיץ פטר בשליל ולשילאי א) ועל כרחין אינו נותר בשליל כדאימת צתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שס) גבי שליל צצחטאט דאין נאכל אלא ליוס וילנה הליךר אם אינו ענין לנותר תמרו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה לתנא הא דלמא איתערין לגופיה למעוטי שילא ב). מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא צקרא: **פיגל באצ"ל נתפגלה מוראה**. צפ' העור והרוטב ב)

ו[דף יח:]: **פיגל בזבח נתפגל שצ"ל**. כיון דליכא אינטי דלכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא ב) כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקונטרס וכענין זה ב) גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירשא צעלמא היא הלכך מחשבה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינטי דלכלי חייב עליו כרת ושס דחק בזהס דלפילו חזיא כשאר צשר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אצית ב) דשן ואין צה לא אכילת ארס ולא אכילת מנזה והיינו טעמא דחישב צבירים לא נתפגלו ואימורים אכל בשליל לא אפשר לומר כך דלע"ג דצפ' כילד מערימין (תמורה דף כה): גבי שוחט את החטאת וגמלא צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל ארס ובכל מקוס ולעולם ואי"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלא ציה מחשבה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אצל ע"כ ר"א סצירא ליה דגופיה דזיבחה הוא דהא סצירא פילג בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאידך צרייתא דמיא הסם דאין נאכל אלא לזכרי כהונה ליוס וילנה לפנים מן הקלעים והסם נמי משני לזו הלכך לייך לפרש הטעם כמו שפ' צקונט' יש דוחקים כאן לפרש ב) משום דרשנין צמורת כהנים צפרקס א) גבי נותר שזיץ פטר בשליל ולשילאי א) ועל כרחין אינו נותר בשליל כדאימת צתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שס) גבי שליל צצחטאט דאין נאכל אלא ליוס וילנה הליךר אם אינו ענין לנותר תמרו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה לתנא הא דלמא איתערין לגופיה למעוטי שילא ב). מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא צקרא: **פיגל באצ"ל נתפגלה מוראה**. צ